

הפרם של נבות ואות העידוד עליו שקר. ומכאן בא בן אדם לעבר על כל הדברות. אבל כאמור הוא חולק בדרכיו התורה וחושב בתורה ובמצוותה, איזו מתחפשות המחשבה היה בא כל המדרגות מצד האמת, מצד האמונה העליונה.

ובא ראה שהרי קביעות כל הדברים שליא יטה מחשבתו ורצונו לצד الآخر. וכאשר בן אדם נתקב בזיה, אז כל העולמות מתמלאים ברכות עליונות שנמשכות מעטיקה סתיימה

שללה: (עד כאן מהחומרה)

לא תרצה. לא תנאף. לא תגנב. לא - יש טעם מפסיק בכל שלישת אלה. ואם לא היה טעם מפסיק, לא היה תקון לעולמות, ויהיה אסור לנו להרג נפש בעולם, אף על גב שעבור על התורה. אבל במה שיש הפסיק טעם - אסור ומןตร.

לא תנאף - אם לא טעם מפסיק, אסור אפילו להויל או לשמח באשתו שמחה מצוה, ובמה שהטעם מפסיק - אסור ומןטר. לא תגנב - אם לא היה טעם מפסיק, היה אסור אפילו לנגב דעתו של רבו בתורה או דעת של חכם כדי להחפזין בה, או דין שדין דין לפי טענה שאירך לנגב את דעת הרמאנ, ולגנוב את דעת שנייהם כדי להוציא את הדין לאור. ובמה שפסיק העם - אסור ומןטר.

לא מענה ברעך עד שקר. בוא לא מפסיק טעם, משום שזה אסור כלל וכלל, ובכל דברי התורה שם הקדוש ברוך הוא סודות עליונים, ולפדר בני אדם דרכו להתפרק בה וללכט בה, כמו

בדאשכחן גבי אהאב דחמיד פרמא דגבות וכדין אסהידו עליה שקר. ומהאי אני בר נש למUPER על כלו אמירן. אבל פד איהו אזיל באורייתא וחשיב באורייתא ובפקודוי, קרין אתרפשת היה מאחרשה בכלו דראין מסטרא דאמת מסטרא דמיהימנותא עללה.

ויהא חזי דהא געיצין כולהו אמירן שלא לאסטה מהשכתיה ורעותיה לסתור אחרא. וכד בר נש מתדק בהאי, קרין כלו עלמין מתמלאן ברבאן עלאין דנגדיין מעטיקא סתימא דילה: (עד כאן מהחומרה).

לא תרצה. לא תנאף. לא תגנב. (שמות כ) לא. פסקא טעמא בכל הגני תלת. ואי לא דפסקא טעמא, לא הווי תקינה לעלמין, והוא אסיר לו לקטלא נפשא בעלמא, אף על גב דיעבור על אוריתא. אבל במא דפסקא טעמא, אסיר, ושרי.

לא תנאף. אי לאו דפסקא טעמא, אסיר אפיקלו לאולדא, או למחרי באתיה חודה דמצוה. ובמה דפסקא טעמא, אסיר ושרי.

לא תגנב. אי לאו דפסקא טעמא, הויה אסיר אפיקלו למגנב דעתך דרביה באורייתא. או דעתך דחכם, לאסתכלא ביה. או דיינא דאין דיינא לפום טענה, לאצטראיך לייה למגנב דעתך דרמאנ, ולמגנב דעתך דתרוייהו, לאפקא דיינא לנהורא. ובמה דפסקא טעמא, אסיר ושרי.

לא תענה ברעך עד שקר. (שמות כ) הכא לא פסקא טעמא, בגין דאסיר הוא כלל כל. ובכל מייל דאוריתא, קדשא בריך הוא שוי רזין עלאין, ואוליף לבני נשא ארחה, לאתפקנאה בה, ולמה בה. במא